

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Regensburg — Niemcy) — G przeciwko Corneliusowi de Visserowi

(Sprawa C-292/10) ⁽¹⁾

(Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Doręczenie pism sądowych w drodze publicznego zawiadomienia — Brak znanego miejsca zamieszkania lub pobytu pozwanego na terytorium państwa członkowskiego — Jurysdykcja w sprawach, których „przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony, czyn podobny do czynu niedozwolonego lub roszczenie wynikające z takiego czynu” — Możliwość naruszenia praw osobistych poprzez opublikowanie zdjęć w internecie — Miejsce, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę)

(2012/C 133/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Regensburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: G

Strona pozwana: Cornelius de Visser

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Regensburg — Wykładnia art. 6 ust. 1 TUE w związku z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2007, C 303, s. 1), art. 4 ust. 1, art. 5 pkt 3 i art. 26 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) oraz art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. 178, s. 1) — Przepisy krajowe przewidujące w pewnych okolicznościach doręczenie w drodze publicznego zawiadomienia pism sądowych pozwanemu i dopuszczające wydanie wyroku zaocznego na podstawie doręzonego w tym trybie pozwu — Możliwość zastosowania zasad określania jurysdykcji z rozporządzenia (WE) nr 44/2001, gdy nie jest znane żadne miejsce zamieszkania lub pobytu pozwanego na terytorium państwa członkowskiego — Określenie jurysdykcji sądu i prawa właściwego w odniesieniu do powództwa z tytułu naruszenia praw osobistych, które mogło być dokonane w ten sposób, że zostały opublikowane zdjęcia w witrynie internetowej prowadzonej przez osobę, której miejsce zamieszkania nie jest znane

Sentencja

1) W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na prze-

szkodzie stosowaniu art. 5 pkt 3 tegoż rozporządzenia do powództwa o stwierdzenie odpowiedzialności ze względu na prowadzenie witryny internetowej wniesionego przeciwko pozwanemu, który jest prawdopodobnie obywatelem Unii, ale którego miejsce pobytu jest nieznane, jeśli sąd rozpoznający sprawę nie dysponuje wiarygodnymi przesłankami pozwalającymi stwierdzić, iż wspomniani pozwani zamieszkują w rzeczywistości poza terytorium Unii.

- 2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ono wydaniu wyroku zaocznego wobec pozwanego, któremu ze względu na niemożność ustalenia miejsca jego pobytu pozew został doręczony w drodze publicznego zawiadomienia zgodnie z prawem krajowym, pod warunkiem że sąd rozpoznający sprawę upewnił się uprzednio, iż podjęto wszelkie poszukiwania, jakich wymaga zasada staranności i dobrej wiary, w celu odnalezienia tego pozwanego.
- 3) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono nadaniu zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych w odniesieniu do wyroku zaocznego wydanego przeciwko pozwanemu, którego adres nie jest znany.
- 4) Artykuł 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym), nie znajduje zastosowania w sytuacji, w której miejsce siedziby podmiotu świadczącego usługi społeczeństwa informacyjnego jest nieznane, jako że stosowanie tego przepisu jest uzależnione od ustalenia państwa członkowskiego, na którego terytorium rozpatrywany usługodawca ma rzeczywiście siedzibę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Grünwald Logistik Service GmbH (GLS) przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Stadt

(Sprawa C-338/10) ⁽¹⁾

(Dumping — Cło antydumpingowe na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych pochodzących z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1355/2008 — Ważność — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 7 lit. a) — Ustalenie wartości normalnej — Państwo nieposiadające gospodarki rynkowej — Obowiązek Komisji wykazania się starannością w celu określenia wartości normalnej w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w państwie trzecim posiadającym gospodarkę rynkową)

(2012/C 133/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg